

Сонячні кларнети

№ 15
жовтень 2011 року газета в газеті

Випускає університетська літературна студія імені Степана Будного

Богдан МЕЛЬНИЧУК,
доктор філологічних наук,
професор кафедри
української літератури ЧНУ,
член НСПУ

З історії літературного життя у Чернівецькому університеті

(Продовження. Початок у попередніх випусках "Сонячних кларнетів")

З альманаху "Пролісок", з літстро-
рінок університетської багатотиражки
ішли до публікацій у журналах і збір-
никах та до окремих власних книжок,
а відтак і до Спілки письменників інші
літстудійці 60-х.

З-поміж них спадають на гадку
два уродженці Вінниччини Микола Бучко та Олег Сенчик.
Перший з них старостував один час у літстудії, багато зусиль
докладав до випуску літературної стіннівки "Сонячні кларнети".
Писав про рідне село Удич на Поділлі й університетське
життя в Чернівцях, як-от у цьому вірші:

*В аудиторію входить Франко
З доцентом сивим
І читав нам "Мойсея" свого:
"Та прийде час, і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колі..."
І в свого доцента сльози...
І не чує він слів своїх.*

Поетичну творчість М. Бучка підтримав у числі "Радян-
ського студента" від 13 жовтня 1967 року молодий критик,
недавній тоді випускник філфаку Анатолій Масловський:
"У Миколи Бучка спостережливість тонка й оригінальна...
Нехай іще не завжди вдається Миколі синтезувати різнома-
нітність вражень, дошукатись істини. Нехай іще не завжди
чітко витриманий верлібр (його облюбована віршована
форма), свіже і вдало віднайдене слово. Але уява молодого
поета в постійних і неспокійних шуканнях цього слова; він
пише з власної душі, власного серця. В цьому приваблива
особливість його поезії, відчуття потенції обдарування".

Втім, М. Бучко не цурався й класичних форм. Його сонети
представив схвальним напутнім словом в обласній пресі
авторитетний знавець цієї строфи й жанру, тодішній керівник
літстудії Анатолій Добрянський.

Значну частину кращих Бучкових творів студентської пори
вмістила видана в Києві колективна збірка "Довіра" (1976), а
також перша його книжка "Сонячні сходи" (1977). У 1984 р.
з'являється збірка М. Бучка "Назустріч літу". Тоді ж він стає
членом Спілки письменників і лауреатом премії ім. Павла
Усенка. Нині в доробку М. Бучка понад десять поетичних
книжок, найповніша з яких – "При світлі Слова" (2003).

Бучків земляк Олег Сенчик у 60-ті роки випробовував
свої сили на теренах журналістики й малої прози. Вже після
закінчення університету видав першу книжку "Березова
бродь" (1980), за якою з'явилися інші – "Третій вимір" (1983),
"Заводчани" (1985). Його прийняли до Спілки письменників.
На злам століть виходять романи О. Сенчика "Дерева до-
гори корінням" (1999), "Незбагненна Ліза, або Досвіт перед
ніччю" (2000). Він – лауреат літературно-мистецької премії
ім. Сидора Воробкевича (2003), зарубіжних премій – фундації
"Українські жінки Америки" (США) та "У свічаді слова" Євгена
Бачинського (Канада).

Для члена Національної спілки письменників України з
1991 року Левка Крупи (1943 – 2000) літстудійний вишкіл, як і
навчання в Чернівецькому університеті, розтягнулися на вісім
років – від 1962-го до 1970-го. Чому так, пояснив письменник
в автобіографічних нотатках "Мій шлях", датованих 1998 р.:

"У 1962 р. вступив (стали в пригоді трудовні, зароблені в
колгоспі, – був уже "стажистом") на перший курс філологіч-
ного факультету Чернівецького державного університету ім.
Ю. Федьковича. Як студентові-філологу, мені пощастило на
добрих наставників, куратором групи був батько В. Івасюка –
пан Михайло Івасюк.

Не міг, на жаль, закінчити університет з тими, з ким починав
науку. У 1963 році з другого курсу був призваний в армію, де
прослужив до осені 1966 р., після чого продовжив навчання в
університеті, який закінчив у 1970 р. Військову службу строкував
у м. Житомирі, де познайомився з письменниками, поетами,
зокрема з Михайлом Клименком, Валентином Грабовським,
Василем Фольварочним (теж служив у сусідній частині)".

Про обнародування написаного Л. Крупа пише так:

"Навчаючись в університеті, служачи у війську, друкувався
у студентській багатотиражці, молодіжній газеті "Молодий
буковинець"... У 1968 р. підготував рукопис першої поетич-
ної збірки, але побачила вона світ лише у 1986 р., та й не
могла раніше, бо не був у пошані, "вільнодумствував", був
із націоналістичної родини, в кінці сімдесятих ще й отримав
офіційне попередження КДБ за "виготовлення та розповсю-
дження антирадянських творів" – заслужив звання "ворога
народу" (Левко Крупа. Марева легке крило: Вибрані поезії. –
Тернопіль, 2007, с. 234).

Від кінця 1980-х років Л. Крупа активно включився в по-
літичну боротьбу. Був у березні 1989 р. одним із засновників
Крайової організації Руху, членом Проводу, делегатом чоти-
рьох з'їздів. Створював осередки руху на Теробовлянщині,
яка в 1990 р. висунула його кандидатом у народні депутати
України. Як народний депутат голосував у липні 1990 р. за
Декларацію про державний суверенітет, а в серпні 1991 р. – за
Акт про незалежність України, працював у комісії з питань
культури і духовного відродження. У вересні 1991 р. очолив
Тернопільський телерадіокомітет, який унаслідок реоргані-
зації перетворився в обласну державну телерадіокомпанію.

Паралельно з громадською від велику творчу роботу. Крім
поетичних збірок "Чотири струни" (1986), "У дзеркалі плуга"
(1990), видав віршовані драми "Легенда Тернового поля"
(1990), "Ой Морозе-Морозенку..." (1991), "Василько – князь
Теребовельський" (1993). Усі вони ставилися на сцені: одні –
на самодіяльній, а інші – на професійній: у Херсонському
обласному театрі ім. М. Куліша (1992), в Дрогобицькому об-
ласному драмтеатрі ім. Юрія Дрогобича (1993), у Львівському
драматичному театрі Української Армії (1995). Чекає на світло
рампи здійснена Л. Крупою інсценізація повісті Юліана Опіль-
ського "Іду на ви" (до речі, за творчістю цього письменника
він захистив дипломну роботу в Чернівецькому університеті).

Армійська служба перервала навчання в університеті й Володимирові Михайловському, тож він, вступивши на перший курс на самому початку 60-х, отримував диплом у 1969-му. 130-річчя від дня народження Сидора Воробкевича відзначив публікацією статті в “Літературній Україні” (1966). В дипломній досліджував творчість іншого буковинця, Івана Бажанського, що народився в сусідньому з Кадубівцями, селі Дорошівці. Про цього забутого письменника надрукував і низку статей. Міг вступити в аспірантуру, куди запрошували, захистити дисертацію, але переважила журналістика, в якій домігся неабияких здобутків. Це засвідчують сотні, а може, й тисячі публікацій на сторінках головної газети краю – “Буковини”, яку від 1991 року очолює як головний редактор. Найкращі з цих публікацій склали добрий десяток книг, серед яких особливо вражають дві останні – “Між страхом і любов’ю” (2006) і “На зламі” (2010).

Обидві книги – натхненний літопис сьогочасної Буковини в долях її визначних і рядових, але героїчних і патріотичних людей. Вони переконують, що В. Михайловський – один з найдіяльніших нині утверджувачів української національної ідеї засобами художньо-документального слова; що він достойний продовжувач традицій Юрія Федьковича у розвінчанні українофобії різних мастей, у тім числі тієї, що вгніздилася в депутатським середовищі Верховної Ради (про них публіцист уділиво пише, як про таких, що “кудкудачать” у нас, а “несуться в інших”). Нарешті, автор обох книг – майстер блискучих нарисів-оповідань, що мають завершену фабулу та одну сюжетну лінію. Саме ці риси забезпечують їм новелістичну напруженість, а відтак і високу читабельність. Одне слово, нарисово-публіцистичний доробок В. Михайловського – яскрава, неповторна віха на шляху художньо-документальної літератури, яка творилася і твориться нині на теренах Буковини і всієї України.

Разом з тим він майстер оповідань і новел, не прив’язаних до задокументованого місця й героя (“Затячка”, “Вишні зимного літа” та ін.). Обіцяє перерости в широке епічне полотно про Буковину ХХ століття перша книга його роману “Мертвих назад не носять” (2000).

В. Михайловський – лауреат літературно-мистецької премії імені С. Воробкевича, літературних премій ім. Д. Загула та І. Бажанського. Заслужений журналіст України. Член Національної спілки письменників України. Нагороджений орденом “За заслуги” III ступеня.

З окремих публікацій на сторінках університетської та обласних газет у 60-ті роки розпочинався творчий шлях літстудійки, пізніше члена Національної спілки письменників України Елеонори Соловей (Гончарик). Після здобуття філологічної освіти в Чернівецькому університеті вона закінчила аспірантуру в Літературному інституті ім. М. Горького (Москва). Нині доктор філологічних наук, провідний науковий співробітник Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН України. Видала літературно-критичні книги “Поэтический мир В. Луговского”, “Лариса Рейснер: Очерк жизни и творчества”, “Поэзия познания”, “Українська філософська лірика”. З її науковим редагуванням та передмовами побачили світ книги: “Сергій Єфремов. Літературно-критичні статті”, “Сергій Єфремов. Вибране”, “Сергій Єфремов. Щоденники 1923 – 1929”, “Володимир Свідзінський. Твори”. До книги “Буковинський Златоуст Анатолій Добрянський” включено блискучий спогад Е. Соловей “Друже мій хороший...” Наша випускниця – лауреат академічної премії імені Сергія Єфремова.

На початку 60-х студіював українську філологію в Чернівецькому університеті уродженець села Козиряни Кельменецького району Дмитро Герасимчук (1942 – 2001), який згодом продовжував навчання у Львові на факультеті журналістики. Там у 1967 р. вийшли перші його книжки – збірка новел “Снять квітами зорі” та повість “Дана”, за які буковинця наступного року було прийнято до Спілки письменників. У виданих у Львові книгах Д. Герасимчука значне місце посідає буковинська тема, особливо у романах “Ріка” та “Чотири корчми”. Розділ, присвячений життю і творчості Д. Герасимчука (автор та упорядник доцент Микола Юрійчук), включено до хрестоматії-антології “Письменники Буковини другої половини ХХ століття” (2003).

У 60-ті роки минулого століття значно пожвавилася робота молдавської літературної секції, що почала працювати від середини 50-х років (тоді найбільшою активністю в ній відзначався Іон Кілару, який закінчив університет у 1959 р., після чого вчителював та очолював редакцію обласної румуномовної газети, а в 1969 р. став членом Спілки письменників України). Пожвавлення роботи секції пов’язане з переходом на викладання до університету в 1964 р. Василя Левицького, від 1959 р. члена Спілки письменників. Він сам активно працював у літературі: попри велику зайнятість викладанням, видав у другій половині 60-х років поетичні збірки “Біла джерел Серету” (1966), “Сповіді в дорозі” (1967), “Прелюдії весни” (1969) та допомагав закріпитися в літературі молодшим. Його підтримку відчував у 60-ті роки багато хто з тодішніх початківців, у тому числі й ті, що стали пізніше членами Спілок письменників України, Молдови, Румунії. А серед них – Григорій Бостан, Семен Гочу, Іліє Зегря, Григорій Криган, Аркадій Сучевану...

Зрозуміло, що не всі літстудійці 60-х стали професійними літераторами, вступили до Спілки письменників. Але атмосфера тодішніх творчих дискусій виробила в багатьох потребу слова як некороткочасного захоплення.

Скажімо, Степан Кириляк, уродженець села Мигове на Вижничині, права рука А. Добрянського в керівництві літстудією, по закінченні університету впродовж ряду років працював редактором районної газети, став членом Національної спілки журналістів України. Видав не тільки нарисові книги “Без коріння саду не цвісти” й “Крони на ранніх вітрах”, а й низку поетичних збірок – “Татові вози” (Вижниця, 1995), “Очима квітів польових” (Чернівці, 2000), “На полонині вічної краси” (Вижниця, 2003), “Цвіт на бистрині” (Чернівці, 2008). Удостоєний літературно-мистецької премії імені Георгія Гараса та літературної премії імені Дмитра Загула.

Інший літстудієць 60-х, Василь Бабух, тривалий час працював кореспондентом парламентської газети “Голос України” в Чернівецькій та Івано-Франківській областях, нині головний редактор міського часопису “Чернівці”, має почесне звання заслуженого журналіста України. А ще – кілька поетичних збірок й авторських фотоальбомів. Ставав переможцем не одного з конкурсів художньої фотографії.

Василь Кривий, університетський випускник 1970 року, дотепер працює в Кельменецькій райгазеті “Рідне слово” (був не один рік заступником її редактора). Автор сотень публікацій у районній, обласній і всеукраїнській пресі. Зовсім недавно ми читали в “Літературній Україні” його блискучий репортаж про відкриття літературно-меморіального музею-садиби Михайла Ткача в Лукачанах. Видав книги публіцистики “Веселка над Дністром” і “Животоки”, а також художньо-документальну повість “Убієний голодом” (Чернівці, “Місто”, 2010) – про штучний голод на Кельменеччині в 1947 році. В. Кривий – член НСЖУ, заслужений журналіст України. Перший в Україні лауреат премії імені В’ячеслава Чорновола – за кращу публіцистичну працю в галузі журналістики (2004 рік).

Продовжує активно працювати на ниві поетичного слова випускниця університету 1965 року Оксана Довгань. В її доробку збірки лірики “Дихає земля” (1992), “Серцем до трави” (1996), “Із голосу таємного джерела” (2000), “Стою у полум’ї любові” (2001), “Життя” (2002) та ін. Дитячому читачеві адресувала О. Довгань книжки “І сміялась вишня” (1996), “Сонце сипле променята” (1997), “Літа лагідні струмочки” (2003). В перекладах поетеси з російської вийшли збірки Валерія Фоменка “Друге життя” (2002) і Марини Михайлівської “Сонячні дощинки” (2005). Видала дві серії книг “Із джерел літератури і мистецтва Буковини” (2008 – перша, 2010 – друга), де розповіла про таких діячів краю, як Андрій Кушніренко, Павло Дворський, Левко Дутківський, Іван Холоменюк, Василь Селезінка, Костянтин Попович, Віталій Колодій, Володимир Михайловський, Іван Фостій.

(Продовження в наступному випуску “Сонячних кларнетів”)

Антоніна АНІСТРАТЕНКО,
аспірантка

Я щаслива...

Я щаслива засинаю
з тобою.
І без тебе засинаю
щаслива.
Я готую гострі шаблі
до бою,
Я годую нявок шавлем
зрадливих.

Я тебе не обіймаю
сьогодні.
Я від тебе переймаю
вдачу.
Ти сидиш на укривалі.
Ти – модна,
Моя плюшева черепашко.

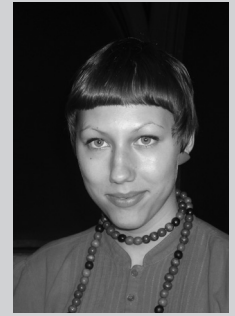
Жоржини Джорджії подаруйте

Жоржини Джорджії подаруйте,
Нехай вона теж порадіє.
Картину їй намалюйте,

Нехай вона теж поплаче,
Запах тонесенький схопить,
Відчує сонце гаряче,

Почує дзвінке сопрано,
Пензлик у фарбу вмочить –
Витягне. Стоп. Рано.

Подаруйте їй кілька рядків,
Невеличких, малесеньких віршів,
Щоб згубилась вона між віків.

Анастасія КАРПОВА,
студентка III курсу

Ніколи не сповільнюйте ходу...

Ніколи не сповільнюйте ходу –
В минулому для нас тепла немає.
Нізащо не сповільнюйте ходу –
Життя не бачить тих, хто не встигає.

Ідіть вперед, минайте перешкоди,
Ловіть момент – життя у нас одне.
Долайте швидко найкрутіші сходи,
Бо все колись-таки мине.

Робіть, що серце дуже просить,
Куди вас кличе вир життя,
І те, що щастя вам приносить,
Нехай не зношує взуття.

Наталія ПОЛИВОДА,
студентка II курсу

Ти знаєш, ми не фотокартки...

Ти знаєш, ми не фотокартки,
Ми не живемо на папері.
Ми не забуті Богом марки
В старій пожовклій галереї.
Нас не наклеять у альбоми,
Ми не припадемо сірим пилом;
Нас не десятки – нас мільйони,
Нас не зупинять таким чином.
Ми є невічні, хоч шалені,
Ми стрімко линемо вперед.
Ми вже століттями прощені
І вже століття наперед.
І кров тече у наших жилах,
Швидка, гаряча, вольова,
„Не сумнівайтесь в наших силах” –
Це найважливіші слова.

Іноді (Відвертість)

Іноді я хочу до Бога,
До його щирості,
До безвідмовної щедрості,
До любові,
До волі.
Згасає буденність поволі,
І доля, по суті, не доля.
Душа лине в небо
До щастя,
До тебе.
Осиротілий крик
Знаходить частину мелодії
І породжує спів...
І нанизаний гнів...
Діаманти дощів
Риють душу,
Мов рів.
Глибше й глибше,
І все вище
До неба, мій Боже,
До тебе...

Катрени

Хата на хатці – село мальовниче.
Спогад до спогаду – доля курличе.
Мрія у сутінках далі ховається.
Справжнє у серці завжди залишається.

Рушає поїзд. Я за ним біжу.
Тобі не все, мій друже, розкажу,
Бо пропущу важливості імення:
В очах сльозу прощання і прощення.

Втрата

Жив їжак у сусіда в столілі,
Приходив попити молока.
Пролізав крізь дірки в частоколі,
Теплим писком ліз до мисника.
Звали його, певно, Афанасій.
Мав він, люди кажуть, 5 синів.
Приносив нам яблука на Спасу,
Пив із миски і додому брів.
Трохи лисий – голок небагато,
Та у ногу кілька раз попав.
Піднімав очіці винувато,
Лапками на місці тушцював.
В час, коли співала осінь „гірко”,
Зрозумів, пора йому у рай.
Стало в коло їжачків п'ятірок,
Щось пищали, певно, „не вмирай”.

Він уже скоро

Не цікавить зарплата і хата,
Чи живеш, чи бомжуєш.
Просто є що тобі розказати,
Коли день фінішує.
Ні зізнань (як спектаклів) не треба,
Ні зірок, ні орбіти.
Просто є що спитати у тебе
І за що поболіти...
Недорослі, невмілі, нечесні
Ми до певної міри.
Просто хочу до тебе сильнезно,
Що аж лізу зі шкіри.
А у парку сказилися кішки,
Вже нявчать диким хором.
А весна мені каже, між іншим:
„Почекай. Він вже скоро”.

Ірина ВІВЧАР,
студентка II курсу:

*“Пишу рідко
і небагато, під
настрій, та сам
процес “народження
думки” приносить
мені неабияке
задоволення”*

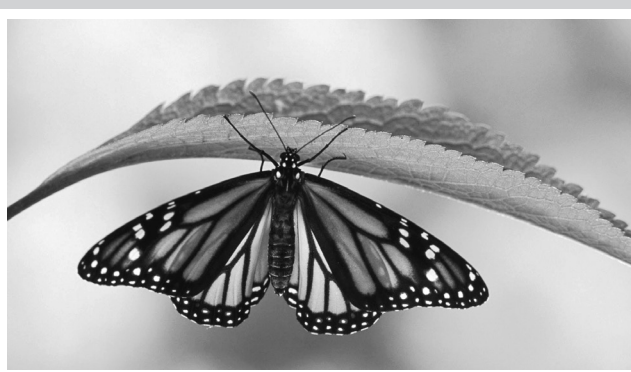
Ольга КАЛНІЧЕНКО,
студентка V курсу:

*“Знаходжу себе в
музиці та поезії.
І тим живу.
Дивлюся на світ і
щиро усміхаюся.
Вважаю, що усміх-
нутися світові –
усміхнутися собі”*

Ірина ДОВЖИЦЬКА,
старший лаборант
кафедри математич-
ного моделювання

Долетіти до Сонця...

Ця дивна історія сталася навесні, коли дерева почали спілкуватися з теплим вітром і на їхніх гілочках з'явилися зелені листочки, ніжні й беззахисні...

У казковому місті, біля самого берега Дністра, жило собі каченятко Крялик. І жило воно самотнім життям.

Щоранку, як тільки сходило сонечко, Крялик піднімав свої крильця і весело гукав на всю галявину:

– Кря-кря!

Після сніданку він лягав у траву, а сонячні промінчики лоскотали йому пір'ячко.

Одного сонячного ранку Крялик ніжився в траві. Раптом він почув, як хтось захоплено промовив:

– Який ти гарний!..

Крялик розплющив очі і побачив, що над ним кружляє незнайомий метелик.

– Кря! Хто ти? Звідки ти прилетів? – радісно запитав Крялик.

– Я – метелик Еміль. Ціль мого життя – долетіти до Сонця... Я летів і раптом побачив його у траві...

– Кря! Але я не Сонце. Я каченятко, – тихенько заперечив Крялик.

– Але у тебе пір'ячко жовтого кольору... Ти схожий на Сонце, яке опустилося на землю і відпочиває... – мовив метелик Еміль і легенько опустився на траву поруч із Кряликом.

– Кря... – здивовано сказало каченятко. – А чому ти хочеш долетіти до Сонця?

– Метелики, які долітають до Сонця, живуть вічно. Вони ніколи не помирають! – відповів Еміль.

– Он як! – здивувався Крялик.

Так Крялик познайомився з Емілем. Тепер щоранку, як тільки сходило сонечко, Крялик, піднявши крильця, радісно співав:

Життя змінилося моє!

Тепер, як сонечко встає,

Я весело усім кажу,

Що я з метеликом дружу!

А потім опускав крильця і, закривши одне око, тихенько додавав:

– Кря-кря! З Емілем я дружу!

Крялик щиро полюбив метелика Еміля. Він навіть казав, що не зміг би

продовжувати існувати, якби не було цієї зустрічі...

Пройшла весна. Настало літо.

Одного спекотного дня Крялик танцював на воді. Еміль, кружляючи над ним, раптом збентежено промовив:

– Послухай, Крялику! Вчора я розмовляв із вітром. Він сказав, що за лісом, на галявині, у глибокій траві, росте квітка, яка на своїх білих пелюстках тримає сонце... Уявляєш?.. Її зветь Ромашка... О, Крялику! Я мушу полетіти до неї...

Крялик здивовано закліпав очима.

– Кря!.. Хіба на нашій галявині мало квітів?

– Але Ромашка – це не просто квітка! У неї всередині Сонце... – сказав Еміль і схвильовано затріпотів крильцями. – Я мушу долетіти до Сонця...

Наступного ранку Крялик з Емілем зустрілися біля старого клена. Вони прощалися, але не могли підібрати слова. Тільки двічі чи тричі Крялик, зітхнувши, тихенько сказав:

– Кря!..

А метелик сидів на листочку і крильця його тремтіли...

Деякі кленових листочків опустилися з гілочок на землю. Старий клен подумав: **“Який дивний метелик! Вирушає у таку далеку мандрівку, до Ромашки, яку він навіть ніколи не бачив...”**.

...У казковому місті, біля самого берега Дністра, продовжувало собі жити каченятко...

Крялик старався не сумувати. Він вірив, що мрія його Еміля здійсниться: він, нарешті, долетить до Сонця і стане щасливим...

...І тільки у дні глибокого смутку каченятко переплывало річку і виходило на незнайомий берег. Беззахисне, з розгубленим поглядом, воно шукало маленьку істоту з білими крильцями, яка дуже хоче долетіти до Сонця...

Восени біля Великого Каменя Крялик зустрів чорнокряликів. Він побіг до них і схвильовано промовив:

– Чорнокрята, скажіть, будь ласка, чи не бачили ви метелика? Його зветь Емілем. У нього білі оксамитові крильця. І він шукає Сонце...

Чорнокрялики зверхньо глянули на Крялика і здивовано запитали:

– Ти дружиш з метеликом?! Хто коли таке бачив, щоб каченята дружили з комахами?! Це ж ганьба для нашого роду! Кря!

– Еміль – не комаха, – піднявши дзьобика, тихенько мовив Крялик.

Але чорнокрялики й слухати його не хотіли. Вони повернулися й пішли від нього геть...

Очі Крялика наповнилися слізьми. Він ліг у траву і заплакав.

Раптом Крялик почув, як хтось вигукнув:

– Привіт, каченятко!

Це був їжачок, який повертався з лісу. Побачивши Крялика, він вирішив привітатися.

– Чому ти такий сумний? – здивовано закліпавши оченятами, промовив їжачок.

– Кря... – зітхнув Крялик. – Мені сумно...

– Он як!.. Ти сумний, бо тобі сумно, – здивувався їжачок і поклав у траву яблучко, яке він знайшов у лісі і ніс на своїх голочках. – Сум – це дуже загадкова річ, – продовжував їжачок. – Я переконався в цьому, коли наприкінці літа зустрів одного метелика... Він розповів мені, як йому сумно, і що він мусить долетіти до Сонця...

– Он як... – мовив Крялик і здивовано розвів крильцями.

– Так! Той дивний метелик казав, що хоче долетіти до Сонця!.. Потім він кудись зник... І я більше ніколи його не бачив, – сказав їжачок і знову заколов яблучко на свої голочки, збираючись у дорогу.

– Це був мій Еміль, – дуже тихо промовив Крялик, не відриваючи очей від сонця.

– Що? – не зрозумів їжачок.

– Бачиш, яке сонце яскраве? – запитав Крялик.

– Бачу... – мовив їжачок, піднявши свою маленьку голівку вгору.

– Це для мого метелика... Це для Еміля... – відповів Крялик.

.....
Цю дивну історію розповів мені вітер. Вона зворушила мене, і я вирішила розказати її усім, кого цікавлять розповіді вітрів... Тільки якось тривожно мені... А що сталося з тим метеликом?.. І куди він зник?.. І чи повернеться він знову?.. Ці питання не дають мені спокою...

Але я не хочу, щоб ця історія залишала смуток у серцях тих, хто її прочитає... Тому додаю від себе:

*Той метелик обов'язково повернеться!
Він повернеться навесні.*

*Можливо, його крильця будуть
уже не білого кольору, а, скажімо,
сірого чи зеленого...*

І, можливо, ім'я його буде іншим.

*Але Крялик точно впізнає його!
Впізнає серед тисячі інших метеликів...*